

Forfatter: Fibiger, Mathilde

Titel: Udrag fra Clara Raphael

Citation: Fibiger, Mathilde: "Clara Raphael", i Fibiger, Mathilde: *Clara Raphael*, udg. af Lise Busk-Jensen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1994, s. 18.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-fibiger01-shoot-idm140403940319904/facsimile.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Clara Raphael

Tante isøvn, da jeg en Aften vilde læse for hende i Hverdagshistorierne. Skulde jeg nu holdt hende med Selskab, og »gaaet ind paa den gamle Koncs Interessers«, vilde min Taknemmelighed forvandle sig til Afsky. Men hun gjorde ikke Fordring derpaa; jeg spadserede, læste, malede – kort, tænkte paa alt andet end paa at more Tante. Har hun nu tabt ved, istedet for mig, at faae en Pige som Jomfru Leth i Huset? De ere jo som skabte for hinanden! »Men hun holdt af Dig, ikke af Jomfru Leth«, vil Du sige. Folk kunne gjøre mig fortvivlet med deres Holden af! Hun var fremmed for mine Interesser, for hele mit indre Liv; hvad var det da, hun holdt af? Nei, lad os aldrig vanhellige Kjærligheden, ved at forvexle den med Vænnen!

Nu haaber jeg, Du indrømmer, at der efter mine Begreber ikke var noget urigtigt i at jeg forlod Tante; men Du vilde jo ogsaa vide, hvorfor det skete.

Du veed nok, jeg som Barn var ganske overladt til mig selv, og ingen regelmæssig Undervisning havde. I Skole vilde jeg ikke, og af de Lærere, jeg fik hjemme, beholdt jeg sjelden Nogen ret længe. En havde en rød Næse, en Anden skelede, en Tredie var kjedsommelig og vidtløftig – Aarsag nok til at give dem Afsked. Saaledes kunde der gaae Maaneder hen, uden at jeg havde anden Beskjæftigelse, end at sye lidt, tegne, og læse alle de Bøger, Tante saa rigeligt forsynede mig med: Digte, Eventyr og Romaner imellem hinanden. Heraf skabte jeg mig nu en heel Verden, hvori jeg levede med alle mine Tanker, jeg kjædede mig aldrig, thi havde jeg læst et Eventyr til Ende, kunde jeg fortsætte det i det Uendelige. Hertil sluttede sig min Begeistring for Danmarks Historie; jeg er opvoxet med de danske Helte, og hvert Digt om dem kunde jeg udenad. Hvor sørgede jeg ikke over at Fortiden var forbi! Det forekom mig, som Danmark nu kun var til i Erindringen.

Da jeg blev ældre, lærte jeg mere, dog kun hvad jeg havde Lyst til, især Sprog og Historie; dog var det mig umuligt at huske andet af denne, end de fremtrædende Personer, og de Begivenheder, som stode nærmest i Forbindelse med dem. Jeg tilegnede mig da en saadan Character, og den blev en ny Erobring for min Tankeverden. Endelig var jeg saa vidt, jeg skulde gaae til Præsten, ved hvilken Leilighed jeg gjorde den første Erobring i den virkelige Verden,

nemlig Dig og Dit Venskab. Du var det første Menneske, jeg sympathiserede med, og dog var Du saa fornuftig, at jeg aldrig turde betro Dig mere end en Deel af mine Tanker. Jeg var bange, Du skulde gjøre Nar af mig! Ligesaa lidt veed Du, at jeg egentlig slet ingen Religion havde. Hvad Præsten sagde, havde jeg Intet at indvende imod, det maatte vel være sandt, og ofte fandt jeg det poetisk og smukt, men jeg forekom mig som udenfor det Hele. At aflægge Løfter betænkte jeg mig nok paa, men saa syntes jeg det var større Feil at sætte Tante i den Forrivelse, og Eder Alle i den Forundring det vilde vække, hvis jeg protesterede mod at blive confirmeret, end at sige det lille »Ja« i Kirken.

Den 21de Marts oprandt et nyt Liv for mig. Jeg saae det danske Folk, som jeg kun kjendte fra Sagn og Sange, jeg hørte de Ord udtale, som fandt dybest Gjenklang i min Sjæl. Mine Idealer traadte mig imøde i det virkelige Liv, og mit Hjerte bankede i stolt Selvbevidsthed. Naar jeg saae de danske Nationalfarver, læste Artikler om Krigen, eller mødte de tappre Landsoldater, som skulde afsted, da rørte sig noget dybt i mit Bryst, som naar man i fremmed Land uventet hører sit Modersmaals elskelige Toner. Og med mit Fædreland fik jeg Troen paa Gud! Det var som om Solen brød frem, og vakre mig af den lange Drøm. Jeg følte hvad det vil sige at være et Menneske, skabt i Guds Billede, skabt til evigt Liv; at Den ikke er værdig til at leve, som ødsler Tiden bort i taagede Drømmerier, i stedetfor at virke til Held og Velsignelse i den skønne Verden. – I den Stilling, jeg var i, kunde jeg ikke finde nogen passende Virkekreds, og udrette noget maatte jeg. Derfor tog jeg hertil. Disse søde Børn skal jeg opdrage! Mig er det betroet at lære dem at skatte Livets bedste Glæder, at uddanne deres naturlige Anlæg til det Gode og Skønne.

Papiret er snart fuldt, Lyset er snart brændt ned, og jeg snart søvning, saa jeg maa være ligesaa laconisk i min Beskrivelse af Familien, som jeg var vidtløftig i alt hvad der angik mig selv. Forpagter Bech er at ligne ved det personificerede Hensyn. Hans Frygt for at fornærme Folk, for at støde an mod Conventiensen, gaaer altfor vidt til at være latterlig; den bliver, idemindste mig, modbydelig. Jeg, som havde tænkt mig alle Forpagtere omtrent som Din Onkel, det eneste Exemplar jeg har seet, blev ganske forbauset, da denne lille,